

**“Wees radicaal in de profetie
in de missie van de caritas”**

Ook na 210 jaar blijven we als Broeders van Liefde dynamisch trouw aan ons charisma. Het generaal kapittel in 2018 wil ons daaraan herinneren en daarin aanmoedigen. Moge 2018 daarom een gezegend jaar worden voor allen die met ons verbonden zijn!

**Gods liefde is onder ons nedergedaald!
Moge Hij u iedere dag van het nieuwe jaar
verlichten en ware vreugde brengen.**

Br. René Stockman
Superiore generale

Fratelli della Carità | Brothers of Charity
Broeders van Liefde | Frères de la Charité

Rome, 25 december 2017

Beminde Medebroeders,
Beste Aangesloten Leden,
Beste Medewerkers en Vrijwilligers,

Mag ik U allen een Zalig Kerstmis toewensen en een gezegend 2018. Deze periode van het jaar is een goede gelegenheid om even stil te staan bij het gebeuren van Kerstmis en ons de vraag te stellen wat dit vandaag voor ons nog betekent. Het zou spijtig zijn dat we in de drukte van het feesten voorbij gaan aan de essentie van dit feest en ons laten meesleuren met de vercommercialisering die een grote greep heeft op het kerstgebeuren.

We moeten ons vooreerst de vraag durven stellen waaraan we denken wanneer we mekaar een zalig Kerstmis toewensen. Op 25 december herdenken we als christenen de geboorte van Jezus Christus, die met zijn incarnatie onze menselijke conditie grondig heeft veranderd. Het is dan ook de reden dat we vanaf de geboorte van Christus met een nieuwe jaartelling zijn begonnen, beseffend dat de mensheid als het ware een nieuwe start nam. Wanneer het ontstaan van de mens en de hele schepping in de nevels van de tijd verscholen zit, is dit niet het geval met de herschepping van de mens, want zo kunnen we de incarnatie noemen. God zelf trad in onze menselijke conditie en vergoddelijkte onze menselijke natuur. Daarom mogen we ons voortaan kind van God noemen. De kerkvader Athanasius drukte het heel sterk uit: “God werd mens, opdat de mens God zou worden”.

Het geeft aan ons mens-zijn een nieuw elan. Wanneer we bij de schepping de beeltenis van God in ons meekregen, komt bij de menswording God zelf in ons aanwezig om er aanwezig te blijven. De mens is zo waardevol in de ogen van God, dat God zelf mens werd. Daaruit volgt onmiddellijk dat we in de mens, in iedere mens, Gods aanwezigheid moeten aanschouwen en eerbiedigen. Het verabsoluteert onze eerbied voor iedere mens en brengt het tot een goddelijke hoogte, want de mens liefhebben is God liefhebben, maar raken aan de mens is raken aan God in de mens! Dat heeft Vader Triest, onze geliefde Stichter, zeer goed begrepen, wanneer hij in de dagen na Kerstmis in 1807 startte met een kleine groep jonge mensen die hij Hospitaalbroeders van de H. Vincentius noemde en hen naar de Bijloke zond om te zorgen voor de bejaarden die van alle zorg verstoken waren. Ook in deze bejaarde medemens moesten onze eerste broeders God zelf ontmoeten en in hen God liefhebben. God ontmoeten en liefhebben in de medemens werd een thema dat zo dikwijls terugkwam bij onze Stichter. "Het dienen van de zieken is een achtenswaardige roeping, want door deze dienst word je medehelper en dienaar van de Voorzienigheid van God die Hij heeft voor de zieken. Je moet beseffen dat het Jezus Christus zelf is die je in de zieken dient; Hij is het die alle hulp ontvangt die je door jouw handen besteedt aan zijn ledematen" (tekst uit 1833).

Wanneer we vandaag nadenken over ons dienstwerk binnen de congregatie, zal dit aspect steeds aanwezig moeten zijn als een essentieel element van dit dienstwerk. Onze inzet voor de medemens wordt juist "caritas" wanneer we in de mens die we dienen Jezus zelf herkennen, zien, ontmoeten en liefhebben en in dit dienstwerk steeds laten leiden door de concrete liefde voor de mens. Zonder deze liefdevolle grondhouding en dit herkennen en liefhebben van de mensgeworden God in de medemens, dreigt ons dienstwerk te verworden tot louter filantropie. Kerstmis is daarom een uitgelezen moment om ons dienstwerk te evalueren en ons in alle eerlijkheid af te vragen wat de plaats is van de liefde en of we Jezus ontmoeten en liefhebben in diegene die we dienen.

Kerstmis brengt ons nog bij een andere reflectie. De mens, iedere mens is op zoek naar zin in zijn of haar leven. Ook wij, broeders, aangesloten leden, medewerkers en vrijwilligers, zoeken naar zin en mogen zin ontvangen in onze christelijke spiritualiteit. Voor ons geeft Christus en is Christus de zin van ons leven, Hij is de weg naar het volle leven met God die we Vader mogen noemen. Neen, onze spiritualiteit die we mogen beleven is geen vaag zoeken naar iets dat ons overstijgt, maar een duidelijk op weg gaan naar een levende ontmoeting met God, en dit via Jezus die de enige weg is naar de Vader. Hij heeft immers van zichzelf gezegd: "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven" (Joh. 14, 6). Hij heeft zichzelf de deur genoemd in zijn gelijkenis met de herder die zijn schapen op de goede weiden brengt. "Ik ben de deur voor de schapen; wie door Mij binnenkomt zal gered worden. Wie niet door de deur de hof van de schapen binnenkomt, kan alleen maar een dief zijn" (Joh. 10, 1. 7-9). En wanneer Filippus Jezus vraagt om hem de Vader te laten zien, antwoordt Hij in alle duidelijkheid: "Wie Mij ziet, ziet de Vader" (Joh. 14,9). Het is van dit op zoek gaan naar God met Jezus dat we moeten getuigen in de wereld, in ons apostolaat, en dat door woord en daad. In een omwereld die lijdt onder de godsverduistering en waar de naam van Jezus nog amper ter sprake komt, moeten we de moed hebben over Jezus te getuigen als unieke weg in de zoektocht naar zin in het leven. Neen, we hoeven het niet te zoeken in de Oosterse mystiek noch in allerlei mindfulness-achtige toestanden. Wanneer we vol zijn van Jezus en via Hem tot de Vader komen en daar de volle zin van het leven mogen ontvangen, dan kunnen we over Hem niet zwijgen, dan zal heel ons spreken en handelen van Hem getuigen. Opnieuw worden we hier uitgenodigd om heel concreet te kijken naar ons dienstwerk, naar de opvoeding die we verzorgen in onze scholen. Is de levende persoon van Jezus de dragende kracht van ons dienstwerk en van onze opvoeding en is Hij ook diegene die we als Gids in het leven aanbieden? Is Jezus de referentie bij uitstek in ons dienstwerk en in onze opvoeding en durven we de volle boodschap van het Evangelie, van Zijn Woord brengen? Wanneer we onze voorzieningen en scholen verder vanuit een christelijk

gedachtengoed willen ontwikkelen en uitbouwen, ook in een gesecculariseerde omgeving, dan mag dit niet louter gebaseerd zijn op een historisch verleden, en mogen we ons ook niet laten verleiden om nog slechts in bedekte termen en via een indirecte weg over het christelijk geloof te spreken, maar moeten we met moed en op een creatieve en vreugdevolle wijze Jezus aanwezig brengen en zijn Woord ten volle laten klinken. Opnieuw mogen we hier onze Stichter aanhalen die het als zijn bijzondere missie opnam om ook in de beloken tijd waarin hij leefde, Gods Woord in alle duidelijkheid te verkondigen. "Indien ik zwijg of indien een ziel verloren gaat bij gebrek aan onderrichting, dan zal ook ik verloren gaan. Het is mijn plicht jullie te onderrichten, jullie te vermanen en je van je dwalingen terug te brengen. Wee mij en ook jullie, indien ik jullie het Woord van God niet verkondig of indien ik het maar zelden doe. O mijn God, geef aan mijn stem de kracht om de harten te bewegen" (uitgesproken in Ronse in 1802, wanneer hij voor het eerst in het openbaar mocht prediken).

Maar het is niet alleen door het woord dat we Jezus' boodschap moeten brengen, maar ook en in eerste instantie door ons beleven van de Blijde Boodschap. Zijn we vandaag levende getuigen van een leven dat zijn vervulling vindt in God en God alleen? Is ons leven aanstekelijk voor de anderen? Ook dit heeft Vader Triest krachtig aangegeven: "Je maakt je door je liefde en weldadigheid gelijk aan God. Al de armen die je helpt, zegenen je. En vermits je in hen de persoon van de lijdende Jezus Christus ziet, zo zien zij in jou de persoon van Jezus Christus, de Verlosser en Trooster. Je kunt Jezus Christus niet volmaakter afbeelden dan door hen behulpzaam te zijn en hen onze, zijn liefde te geven" (Brief aan de Zusters van Liefde uit 1827).

Beminde Medebroeders en beste Aangesloten Leden, Medewerkers en Vrijwilligers, 2018 is het jaar van het generaal kapittel, een uitgelezen moment om als congregatie stil te staan bij onze roeping en missie vandaag. Als thema werd gekozen: "Wees radicaal in de profetie als gewijde mannen in de missie van de caritas". Ik denk dat de reflectie die we zojuist maakten heel goed aansluit bij het thema van het kapittel. Het is een opvorderende oproep om ons charisma als Broeders van Liefde radicaal en op een profetische wijze te beleven en dit in de dienst van de caritas. Profeten zijn we maar wanneer we ons laten leiden door de Heer. Hij is het die ons roept, die ons zendt en die ons ook de kracht geeft om zijn Woord te beleven en te verkondigen. We bidden dan ook tijdens deze kersttijd dat we met zijn genade ons goed mogen voorbereiden op dit belangrijk moment dat een kapittelgebeuren toch is in het leven van de congregatie.

Een zalig Kerstmis en een gezegend 2018 aan U allen en aan allen die U dierbaar zijn.

Broederlijk genegen in de Heer,

Br. René Stockman
Generale overste
Broeders van Liefde